

Въ малкото румънско градче на него гледаха като на чудо. Не че не бѣха виждали такъв човѣкъ, не че имаше у него нѣщо наистина чудно, а защото не приличаше на другитѣ младежи. Той живѣеше въ една малка стаичка до училището, масата му бѣше натрупана съ книги, купове съ вестници се търкаляха по пода, а вечерь до полунощъ можеха любопитнитѣ минувачи да го видятъ презъ малкото прозорче, привелъ глава надъ масата да четатъ или пише.

Но не на това се чудѣха проститѣ жители на градчето. За тѣхъ чудното въ живота на даскалъ Христа бѣше друго. Въ едно ниско навесче до стаята на даскала, живѣеха две животни — едно малко мече и едно вълче, току-що хванато отъ гората. Дветѣ звѣрчета бѣха най-добритѣ приятели на даскалъ Христа.

Когато разпуснѣше децата за обѣдъ, даскалътъ се нахранваше въ стаичката, нахранваше своитѣ животни, повеждаше ги за синджиритѣ и вѣнъ отъ града, като дете, си играеше съ тѣхъ. Понѣкога се из-

тѣгаше по грѣбъ върху зелената морава, зачиташе се въ нѣкоя руска книга, а до него палавото мече заваляше вълчето, хапѣше го лекичко, жбѣше му се и рѣмжеше. Когато свадата между животнитѣ ставаше по-остра, даскалъ Христо подръпваше синджиритѣ и викваше сърдито:

— Хей, немирници! Не ви ли е срамъ? Заедно се храните, а се карате. Срамота! Не ме оставяте да чета!

За това се чудѣха хората на даскала.

— Чуденъ човѣкъ, — казваха тѣ, — кжде се е чуло и видѣло учителъ да се занимава съ мечки и вълци?!

Нѣкои суевѣрни старци клатѣха глави:

— Трѣбва да е магьосникъ! Навѣрно разбира езика на звѣроветѣ. Щомъ имъ повикне и го слушатъ.

— А добъръ даскалъ е! Децата го обичатъ и го слушатъ! Па и на добри работи ги учи! Само да не сж тия животни!...

Така говорѣха хората и гледаха даскалъ Христа на криво. А той